



МІЖНАРОДНА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ

**НОВЕ ТА ТРАДИЦІЙНЕ
У ДОСЛІДЖЕННЯХ СУЧАСНИХ
ПРЕДСТАВНИКІВ ПСИХОЛОГІЧНИХ
ТА ПЕДАГОГІЧНИХ НАУК**

23-24 березня 2018 р.

Львів

**Громадська організація
«Львівська педагогічна спільнота»**

ЗБІРНИК ТЕЗ НАУКОВИХ РОБІТ

**УЧАСНИКІВ МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ**

**«Нове та традиційне
у дослідженнях сучасних
представників психологічних
та педагогічних наук»**

23-24 березня 2018 р.

ЧАСТИНА I

**Львів
2018**

Н 72 Нове та традиційне у дослідженнях сучасних представників психологічних та педагогічних наук: Збірник тез наукових робіт учасників міжнародної науково-практичної конференції (м. Львів, 23-24 березня 2018 року). - Львів: ГО «Львівська педагогічна спільнота», 2018. - Ч. 1. — 116с.

У збірнику містяться матеріали, подані на міжнародну науково-практичну конференцію «Нове та традиційне у дослідженнях сучасних представників психологічних та педагогічних наук». Для студентів, аспірантів, викладачів навчальних закладів, науковців та представників громадських організацій.

Усі матеріали подаються в авторській редакції.

УДК 001.8:[159.9+37.01](063)

© Автори статей, 2018
© Львівська педагогічна спільнота, 2018

ЗМІСТ

НАПРЯМ 1. ЗАГАЛЬНА ПСИХОЛОГІЯ ТА ПСИХОЛОГІЯ ОСОБИСТОСТІ

Балабанова К. В. СИСТЕМНИЙ ПОГЛЯД НА РЕСУРСНІСТЬ ОСОБИСТОСТІ ТА ЇЇ РОЗВИТОК В ПРОЦЕСІ ФАХОВОЇ ПІДГОТОВКИ ПРАЦІВНИКІВ ДСНС УКРАЇНИ.....	7
Борець О. А. МЕТОДИ ДОСЛІДЖЕННЯ МОТИВАЦІЇ ОСОБИСТОСТІ В ПРОЦЕСІ ПОШУКУ РОБОТИ.....	10
Будіянський М. Ф. СОЦІОКУЛЬТУРНІ УМОВИ ВИЗНАЧЕННЯ ПСИХОЛОГІЧНОГО ЗДОРОВ'Я.....	13
Васянович Г. М. РОЗВИТОК ЕМОЦІЙНОГО ІНТЕЛЕКТУ МОЛОДШОГО ШКОЛЯРА - КЛЮЧ ДО УСПІХУ У НАВЧАННІ.....	15
Гуляєва А. С. ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕЖИВАННЯ СТАНУ ФРУСТРАЦІЇ У ВИМУШЕНИХ ПЕРЕСЕЛЕНЦІВ.....	18
Дяченко В. А., Мунасіпова-Мотяш І. А., Дубініна Д. Е. ЕМОЦІЙНЕ БЛАГОПОЛУЧЧЯ ЯК УМОВА ГАРМОНІЙНОГО СТАНОВЛЕННЯ ОСОБИСТОСТІ ДІТЕЙ, ПОЗБАВЛЕНИХ РОДИННОГО ПІКЛУВАННЯ.....	21
Кабанцева А. В. ПСИХОЛОГІЧНИЙ СТАТУС ДІТЕЙ АТО.....	25
Кулак Б. В. СИНДРОМ ЕМОЦІЙНОГО ВИСНАЖЕННЯ У ФЕЛЬДШЕРІВ МЕДИЦИНИ НЕВІДКЛАДНИХ СТАНІВ.....	28
Півень І. А. ОСОБЛИВОСТІ МЕХАНІЗМІВ ПСИХОЛОГІЧНОГО ЗАХИСТУ ОСІБ З РІЗНИМ РІВНЕМ ЕМОЦІЙНОЇ ЗРІЛОСТІ.....	32
Сергієні О. В., Братчікова Ю. К. АДАПТАЦІЙНИЙ ПОТЕНЦІАЛ СТУДЕНТІВ ПЕРШОГО КУРСУ В ЗАЛЕЖНОСТІ ВІД РІВНЯ ДЕЗАДАПТАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ.....	35
Панченко О. А., Сердюк І. О. АПАРАТНІ МЕТОДИ МЕДИКО-ПСИХОЛОГІЧНОГО КОНТРОЛЮ ВОДІЇВ ТРАНСПОРТНИХ ЗАСОБІВ.....	39

Паіічско О. Л., (імонско О. Б. ВИЗНАЧЕННЯ РЕСУРСНОГО СТАНУ У ДІТЕЙ, ЩО ЗАЗНАЛИ СТРЕСОВОГО ВПЛИВУ.....	42
НАПРЯМ 2. СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНІ ПРОБЛЕМИ ОРГАНІЗАЦІЇ ТА УПРАВЛІННЯ	
Костюченко О. В. ЕФЕКТИВНЕ УПРАВЛІННЯ ПРОЕКТНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ В ОСНОВІ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ МЕНЕДЖЕРА.....	45
НАПРЯМ 3. СУЧАСНІ ПСИХОЛОГІЧНІ ТА ПЕДАГОГІЧНІ МЕТОДИ ВИКЛАДАННЯ	
Бузенко І. Л. ЕКОЛОГІЧНІ ЗНАННЯ ЯК ОСНОВА ДЛЯ ФОРМУВАННЯ ЕКОЛОГО-ВАЛЕОЛОГІЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ СТУДЕНТІВ.....	48
Бурдіско О. А. ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКИ КРЕАТИВНОСТІ ТА ІНТЕЛЕКТУ У ПРОЦЕСІ ФАХОВОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ОБРАЗОТВОРЧОГО МИСТЕЦТВА.....	50
Гавран М. І., Білик О. О. МЕТОДИ ФОРМУВАННЯ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ СТУДЕНТІВ У ПРОЦЕСІ ВИКЛАДАННЯ ДИСЦИПЛІНИ «ДІЛОВА ІНОЗЕМНА МОВА».....	54
Дьома Н. С. РОЛЬ ЛАТИНСЬКОЇ МОВИ У ФОРМУВАННІ ОСОБИСТОСТІ СТУДЕНТА-ПРАВНИКА.....	57
Жигжитова Л. М. ВЛАСТИВОСТІ НАШОЇ ПАМ'ЯТІ, ШЛЯХИ ЇЇ ВИВЧЕННЯ.....	60
Зозуля О. В. ВІЗУАЛІЗАЦІЯ НАВЧАЛЬНОГО МАТЕРІАЛУ ЯК ЗАСІБ РОЗВИТКУ НАВЧАЛЬНО-ПІЗНАВАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СТУДЕНТІВ НА ЗАНЯТТЯХ З ДОШКІЛЬНОЇ ПЕДАГОГІКИ.....	61
Івершинь А. Г. ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ЕМОЦІЙНОЇ СКЛАДОВОЇ ХУДОЖНЬОГО МИСЛЕННЯ МАЙБУТНІХ ВИХОВАТЕЛІВ.....	65
Каптур Г. А., Петрина О. В. ФОРМУВАННЯ МОВЛЕННЄВОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ ЗАСОБАМИ МОВНОЇ ВИРАЗНОСТІ.....	68

Кисельова І.І. ОСОБЛИВОСТІ НАВЧАННЯ ПРОФЕСІЙНО-ОРІЄНТОВАНОМУ СПІЛКУВАННЮ ІНОЗЕМНИМ МОВАМ СТУДЕНТІВ МАГІСТРАТУРИ НЕПРОФІЛЬНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ В СУЧАНИХ УМОВАХ ЛІНГВІСТИЧНОЇ ПІДГОТОВКИ.....	72
Лазаренко Т. В. ОРГАНІЗАЦІЯ САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ СТУДЕНТІВ З НАВЧАННЯ СЛУХАННЯ І ГОВОРІННЯ НА ІНОЗЕМНІЙ МОВІ.....	75
Мажара А. В. РОЛЬ НАЧЕРКУ У ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ОБРАЗОТВОРЧОГО МИСТЕЦТВА.....	79
Мельничук С. Ю. НАУКОВО-МЕТОДИЧНІ ЗАСАДИ ВПРОВАДЖЕННЯ НАВЧАЛЬНИХ ТРЕНІНГІВ У ПРОЦЕС ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ МІЖНАРОДНИХ ЕКОНОМІЧНИХ ВІДНОСИН.....	82
Микуліна А. К. КЕРУВАННЯ ВИКЛАДАЧЕМ САМОСТІЙНОЮ РОБОТОЮ СТУДЕНТІВ.....	85
Пешкова О. ІО. ФІТНЕС-ТЕХНОЛОПІ ЯК ЗАСІБ ПОКРАЩЕННЯ ПСИХОЛОГІЧНОГО СТАНУ СУЧАСНОЇ МОЛОДІ.....	89
Попова Г. С. ОСОБЛИВОСТІ МЕТОДИКИ НАВЧАННЯ МАТЕМАТИКИ В КОЛЕДЖІ.....	91
Попова Г. С. МЕТОДИКА НАВЧАННЯ СТУДЕНТІВ КОЛЕДЖУ РОЗВ'ЯЗУВАННЮ ЗАДАЧ ПРАКТИЧНОГО ЗМІСТУ З ТЕМИ «ІНТЕГРАЛЬНЕ ЧИСЛЕННЯ ФУНКЦІЇ ОДНІЄЇ ЗМІННОЇ».....	94
Самойленко Т. І. СУЧАСНИЙ ПІДХІД ДО ВИКЛАДАННЯ ІСТОРІЇ У ВИЩИХ МЕДИЧНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ.....	97
Столярчук Л. Б. ВИКОРИСТАННЯ КЕЙС-МЕТОДУ У ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ ЮРИСТІВ В УНІВЕРСИТЕТАХ КАНАДИ.....	100

менеджерів. Роботу створених груп К. Левін націлював на формування навичок прийняття рішень (зокрема, у сфері застосування законодавства в управлінні), поведінкових навичок й - що є особливістю тренінгових груп - урахування індивідуальних особливостей учасників групи. У вирішенні цього завдання К. Левін опирався на досвід, накопичений у теорії групової психотерапії. Обґрунтовуючи необхідність саме групової роботи для досягнення цілей комунікативної підготовки, К. Левін стверджував, що більшість стійких змін в установках і поведінці особистості відбувається в груповому, а не в індивідуальному контексті. Крім того в груповій роботі учасники навчаються спостерігаючи поведінку один одного. Таким чином вони отримують можливість негайно (тут і тепер) усвідомлювати «плюси» і «мінуси» своєї поведінки [3, с. 245]. Прогнозувалось, що ефект миттєвої корекції власних дій підвищуватиме продуктивність роботи майбутніх ФМЕВ у напрямі формування або корекції особистісних і професійних якостей й даватиме змогу студентам замінювати неефективні установки і способи поведінки в процесі вирішення типових професійно зорієнтованих ситуацій на більш ефективні.

Продовжуючи, зазначимо, що успішна робота послідовників К. Левіна сприяла утворенню в США Національної лабораторії тренінга, в якій створено групу розвитку базових умінь і навичок. У подальшому результати роботи цієї лабораторії враховувались у практиці Т-груп, де проходили навчання менеджери, управлінці, політичні лідери [2, с. 8]. Саме тому, на нашу думку, застосування навчальних тренінгів має практичну зорієнтованість у підготовці майбутніх фахівців міжнародних економічних відносин. Адже студенти матимуть змогу в процесі участі в навчальних тренінгах виробити навички ефективної міжособистісної взаємодії, здатності виконувати функції керівника, вирішувати проблеми можливих конфліктних ситуацій та ін., що часто виникають на рівні міжнародних економічних відносин.

У 1954 році з'являються групи сензитивності, спрямовані на розвиток здатності відчувати свій і чужий емоційний стан, прояснення основних життєвих цінностей і установок людини. У 50-60-ті роки ХХ ст. з'являється поняття «бізнес-консультант» (ними стають викладачі університетів США і вчені-дослідники). Значний внесок у розвиток тренінгового процесу зробив К. Роджерс. У 60-х роках його тренінги життєвих і соціальних умінь застосовувалися для підготовки менеджерів, вчителів, консультантів. Далі у 1971 році М. Форверг (Німеччина) розробив метод соціально-психологічного тренінгу. Дослідник почав застосовувати різні рольові ігри, які сприяли формуванню комунікативних навичок.

Практика ігрової підготовки розвивалася дуже стрімко. Управлінців готували не тільки до прийняття рішень у різних ситуаціях, але й до ефективної поведінки, «програвання» управлінських ролей. У професійній підготовці керівників ігрові методи отримали широку популярність у 1970-1980 рр. на території колишнього СРСР. Основним досягненням

практики ігрової підготовки тодішніх менеджерів стала розробка ідеї навчання на реалістичних *моделях управлінської діяльності*.

Зважаючи на цивілізаційний поступ міжнародних відносин, видається можливою цілеспрямована екстраполяція змісту навчальних тренінгів у процес професійної підготовки студентів - економістів-міжнародників. Принципи проведення тренінгової роботи варто брати до уваги під час складання тренінгових програм для підготовки майбутніх ФМЕВ у ВЗО України.

Список літератури:

1. Бондарева Л. І. Навчальний тренінг як засіб професійної підготовки майбутніх менеджерів організацій в економічних університетах: дис. ... канд. пед. наук: 13.00.04 / Л. І. Бондарева; Інститут педагогіки і психології професійної освіти АПН України. - К.: 2006. - 250 с.
2. Марасанов Г. И. Социально-психологический тренинг / Г.И. Марасанов. - 5-е изд. стереотип. - М.: «Когито-Центр»; Моск. психолого-социальный ин-т, 2007. - 251 с.
3. Мельничук І. М. Загальна методична характеристика тренінгів / І. М. Мельничук // Освітні інновації: філософія, педагогіка, психологія: матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. (16-17 квітня 2008 року, м. Суми) / Сумський обласний інститут післядипломної педагогічної освіти. - Суми: ВТД «Університетська книга», 2008. - С. 242-249.

Микуліна А. К.

старший викладач кафедри теорії та методики дошкільної освіти

Мукачівський державний університет
м. Мукачево, Закарпатська область, Україна

КЕРУВАННЯ ВИКЛАДАЧЕМ САМОСТІЙНОЮ РОБОТОЮ СТУДЕНТІВ

Сучасний соціальний і економічний розвиток України потребує перебудови вищої школи і визначає такі її напрямки: розвиток активності, самостійності і творчих здібностей майбутніх фахівців; які зможуть самостійно приймати рішення, пов'язані з майбутньою професією, формування у молодих фахівців прагнення до безперервної самоосвіти, здатності постійно оновлювати здобуті наукові знання, вміння швидко адаптуватися до змін та коригувати професійну діяльність.

З позиції підвищення якості підготовки фахівців активізуються процеси отримання і засвоєння знань студентами при їх самостійній роботі.

Мотивоване самостійне навчання сприяє розвитку у студентів навичок самостійного аналізу, творчих здібностей, аналітичного мислення.

Самостійна робота як специфічна форма навчальної діяльності спонукається адекватними їй мотивами: власного самоудосконалення, особистого росту, поглиблення знань, розширення світогляду. Організація викладачем самостійної роботи повинна мати керований характер і стимулювати студента. При цьому необхідно враховувати не тільки специфіку предмету, складність навчальної дисципліни, цілі її вивчення, але й рівень знань, умінь, навичок студентів в межах оволодіння предметом, сформованості умінь і навичок самостійної роботи.

Завдання для самостійного опрацювання, мають бути побудовані так, щоб особистість студента аналізувалася. Мета викладача - дати настанову та визначити напрямки самостійної діяльності. Треба вчити так, щоб навчити діяти.

Самостійна робота студента - це засіб підвищення якості підготовки спеціаліста за допомогою кращого засвоєння певної кількості знань і формування вміння самостійно поповнювати ці знання. Самостійна робота студента пов'язана з великою кількістю видів навчальної діяльності.

Основний рівень організації і керування самостійної роботи - це керування в межах конкретної навчальної дисципліни, у ході якого передбачається формування у студентів інтелектуальних умінь й особистісних якостей, елементів розумової культури.

На сучасному етапі керована самостійна робота - це цілеспрямована діяльність викладачів і студентів для системного засвоєння особистістю професійно важливих знань, вмінь і навичок. При цьому керована самостійна робота студентів повинна бути ретельно організованою і проконтрольованою викладачем, а її організація включати ряд етапів: визначення цілей роботи; відбір змісту; визначення завдань; контроль. Вона повинна обов'язково закінчуватися аналізом не тільки з сформованих знань, але й самою діяльністю [2, с. 55].

Під керованою самостійною роботою слід розуміти процес самостійного набуття знань, оволодіння навичками та вміннями, керований викладачем опосередковано (через методичні вказівки, посібники, інструкції, алгоритми); або самим студентом (через визначення цілей роботи, вибір ефективних шляхів їх досягнення та самооцінки). Тому однією з найважливіших задач викладачів є допомога студентам в оволодінні ними [1, с. 49]. При цьому необхідно ретельно планувати не тільки аудиторну але й позааудиторну навчальну роботу студентів.

Необхідно керувати самостійною роботою студентів на основі методичних інструкцій і дидактичних матеріалів. Навчальні, методичні матеріали, з яких працює студент, умовно можна поділити на дві частини:

1. Навчальні тексти, дидактичні матеріали (підручники, посібники збірника задач тощо).

2. Методичні інструкції для навчальної роботи над матеріалом.

Ці матеріали, особливо методичні інструкції, виступають у реальному навчанні як засіб безпосереднього керування роботою студентів (тобто керування за відсутності викладача). В них у загальному вигляді викладено досвід викладача (його рекомендації, вказівки, завдання, що ставляться), який передається студентам. Такі інструкції розробляють для кожної навчальної одиниці (поділ матеріалу, що вивчається на невеликих частини - порції).

Дидактичні матеріали є другим каналом керування пізнавальною діяльністю студентів. У їхньому змісті, структурі мають бути відображені всі дидактичні принципи, зокрема науковість, доступність, послідовність.

Дидактичні матеріали є ніби то визначеною, наперед заданою програмою дій для того, кого навчають. Вони забезпечують турботливе ставлення викладача до часу студентів і враховують професійну спрямованість їх навчання. Націлювання студентів на певну інформацію закладена в дидактичних матеріалах, дозує і стимулює їхню самостійну роботу, скеровує домашню підготовку студентів до наступної лекції, допомагає більш глибокому осмисленню матеріалу лекції, сприяє виробленню навичок роботи з книгою. Все це створює умови для самоорганізації пізнавальної діяльності самого студента, яка набуває цілеспрямованого характеру і проходить без безпосередньої участі викладача, хоча він незримо присутній і керує роботою студентів через програму, закладену в дидактичних матеріалах [3, с. 44].

Потрібний систематичний зворотній зв'язок, що виступає у формі самоконтролю і передбачає контроль-з боку викладача. Зворотній зв'язок, який здійснюється викладачем є загальновідомим компонентом керування самостійною роботою студентів. Шляхом самоконтролю, здійснюваного на основі інструкції, тексту, студент перевіряє, наскільки ним засвоєно навчальний матеріал. Студентам з низьким рівнем підготовки прищеплення навичок самостійної роботи доцільно здійснювати на аудиторних заняттях і обов'язково під керівництвом викладача.

Складовою роботи викладача при плануванні самостійної роботи повинно бути знайомство студентів з елементарними навичками організації розумової діяльності при вивченні літератури, в роботі з Інтернет, при підготовці до екзаменів, заліків, модульного контролю.

Якість планування, організації та контролю самостійної роботи визначає ефективність процесу навчання. Відповідальність за цю роботу покладається на викладачів кафедр. При цьому необхідно забезпечити студентів необхідними матеріалами. Останнім часом в організації самостійної роботи широко використовуються інформаційні технології. Це, перш за все, робота з періодичними виданнями Інтернет, електронні підручники, віртуальні лабораторні роботи, телекомунікаційні проекти, а також вказівки до інтерпретації навчального матеріалу для самостійного вивчення при проведенні занять з різних предметів [3, с. 45].

Активно впроваджується в навчальний процес ВНЗ кейс-метод, який передбачає формування комплексу літератури, методичних посібників і вказівок, навчальних планів, збірників завдань. Мультимедійні матеріали на

різних носіях (інформаційні, контролюючі матеріали, тести на веб-серверах, технології електронного спілкування з комп'ютером [3, с. 46].

Ефективність самостійної роботи, прагнення до пізнання залежить від глибини процесу мислення і від зацікавленості студента в результатах своєї праці. Цю зацікавленість необхідно стимулювати, вказувати конкретні напрямки самостійної роботи безпосередньо в процесі аудиторних занять, що в значній мірі досягається методами проблемного та інтегрованого навчання. Плануючи проведення аудиторних занять викладач повинен передбачати засоби формування у студентів плану засвоєння знань в позааудиторний час.

Необхідно показати які знання і навички набуті при вивченні дисципліни будуть необхідні студенту в його подальшій трудовій діяльності або при вивченні наступних дисциплін. З урахуванням цього повинні формуватися завдання для виконання домашніх контрольних, курсових та інших робіт.

Організація самостійної роботи студентів може бути ефективною лише при умові чіткого визначення її цілі. Ініціатором в цьому повинен бути викладач, який формує цілі, спонукає студентів до її у розуміння і сприйняття.

Цілі самостійної роботи можуть мати освітній, розвиваючий виховний аспекти. Під освітнім розуміють поглиблення знань, одержаних на лекції; розширити свій світогляд, визначити ключові поняття і засвоїти їх, виділити основну думку автора матеріалу, що вивчається.

Розвиваючий аспект органічно пов'язаний з освітнім. Виконуючи самостійну роботу відповідно до цілі, студент розвиває свої інтелектуальні можливості не абстрактно, а в конкретній ситуації.

Виховний аспект цілі визначається на основі аналізу студентом своїх індивідуально-психологічних характеристик, особистісних особливостей, які не відповідають вимогам діяльності. Цей аспект цілі формується студентом на основі самоаналізу, виходячи з цього індивідуальних особливостей [2, с.59].

Планування, управління і контроль є важливими складовими організації самостійної роботи.

Керування самостійною роботою студента виходить із точного визначення цілей, забезпечення їх досягнення за допомогою навчальних програм, проєктованої діяльності і перевірки досягнення цих цілей у процесі вивчення і засвоєння кожної навчальної дисципліни шляхом самоконтролю, після завершення якого настає контроль, а в разі потреби - спрямована корекція з боку викладача.

Список літератури:

1. Буряк В. Керування самостійною роботою студентів // Вища школа, 2001. - № 4-5, С. 48-52.
2. Герман Н., Тягунова Н. Адаптація форм організації самостійної роботи у студентів до сучасних технологій навчання // Вища школа, 2001. - № 4-5, С. 53-61.
3. Стеченко Д. Інновація та якість підготовки фахівців вищої школі // Вища школа, 2002 -№ 1, С. 42-48.

ФІТНЕС-ТЕХНОЛОГІЇ ЯК ЗАСІБ ПОКРАЩЕННЯ ПСИХОЛОГІЧНОГО СТАНУ СУЧАСНОЇ МОЛОДІ

У вищих навчальних закладах України навчаються сотні тисяч студентів, з яких значний відсоток має певні вади в стані здоров'я постійного чи тимчасового характеру, котрі пов'язані з недоліками фізичного розвитку і зниженими функціональними можливостями організму. Сучасний спосіб життя прирік нас на малорухоме існування. Наслідком цього стало невідоме раніше захворювання, як гіпокінетична хвороба. Вона включає коронарну хворобу серця, гіпертонію, надлишкову масу тіла, тривожність, депресію, стреси.

Науково-технічний прогрес, сучасні соціально-економічні умови розвитку суспільства пред'являють підвищені вимоги до стану здоров'я людини. Питання збереження і зміцнення здоров'я населення є основною культурною, економічною, соціальною і політичною проблемою держави [2, с. 37].

Фізичний стан студентів протягом останнього десятиріччя різко погіршився внаслідок поглиблення соціально-економічної, екологічної та демографічної криз. Витоки цього явища пов'язані з ранніми етапами онтогенезу.

У результаті щорічних оглядів студентів різних вищих навчальних закладів України було встановлено, що 70-80% першокурсників мають відхилення у стані здоров'я. Взагалі майже 90% студентської молоді мають відхилення у стані здоров'я, а понад 50% - незадовільну фізичну підготовленість. Збільшення вимог до рівня здоров'я підготовки фахівців, інтенсифікація навчального процесу, значні навантаження, виражене і тривале психоемоційне напруження часто призводять до перенапруження і зриву адаптаційних механізмів, розвитку патологічних функціональних відхилень і захворювань [1, с. 5-6].

Починаючи з 1991 року в Україні новітні технології фізичного виховання оздоровчого напрямку, які розвивались поза межами радянського союзу, найбільше знайшли своє застосування у фітнес-клубах. Фітнес-клуби, як приватна структура, мають змогу за свої кошти готувати на конвенціях з фітнесу своїх фахівців новим методикам. Ці методики найбільш ефективно впливають на мотивацію і дають змогу займатися людям з різним станом здоров'я та фізичною підготовленістю.

Термін «фітнес» є полісемантичною лексемою, що обумовлено як поліфункціональністю поняття, так і відносною новизною відповідного феномену, а також це оздоровча методика, що дозволяє змінити форми тіла та його вагу і надовго закріпити досягнутий результат. Сьогодні все частіше